

Dag 81 – maandag 18 maart

Vandaag werk ik uitzonderlijk thuis. Onze hele routine zal deze week overhoop liggen en ik hoop maar dat we 't allemaal goed verteren. Dinsdag, woensdag en donderdag moet ik immers drie dagen na elkaar in Brussel aanwezig zijn als verantwoordelijke voor een grote update van onze vertaalondersteunende tool. Het worden drie dagen stress en gevecht tegen de (voor mij) mysterieuze wegen van de informatica...

En over verteren gesproken... Lagun eet vandaag voor 't eerst zijn volle 500 gram korrels op! Hij heeft voorwaar een rond buikje! Dank u yoghurt. :-)

Vandaag moet ik al van alles voorbereiden voor de komende dagen en de viervoeters krijgen helaas maar een minimum van aandacht.

Ik zal het geweten hebben: Lagun heeft 't zot in 't koppeke tegen de avond! Hij weet met zichzelf geen blijf en staat als een gek naar de onderste takken van de boom te springen, om meteen daarna een estafetterun te doen tussen de zandbak buiten en de manden in huis die hij metersver meesleurt in zijn sprong. Precies een op hol geslagen Duracell-konijn.

En wat heeft ie toch een last van zijn tandjes! 't Was lang geleden maar mijn vingers – en tenen! – moeten er af en toe weer aan geloven. Jeetje...

Om half elf zie ik nog geen spoor van vermoeidheid bij de jongeman. Maar wanneer hij me naar de omgedoopte "dentakast" ziet stappen, kan hij niet snel genoeg in zijn bench liggen. Wat een enthousiasme! Hij krijgt zijn halve denta, het deurtje gaat dicht, de lichten uit en ik hoor hem niet meer.

Dag 82 – dinsdag 19 maart

Deze ochtend staat Lagun al even zot op als ie gister is gaan slapen. Dat belooft voor vandaag... Vanochtend stapt mijn niet-hondenminnende collega dezelfde trein in als ik in Gent. Waarom hij vlak naast mij komt zitten, is me een raadsel maar de hele weg door ergert hij zich aan Lagun die naar zijn zeggen "onhandelbaar" is. Een hond mag toch nog ademen hé zeg?! Lagun doet niks dan op zijn beentje liggen te kauwen en ja, toegegeven, af en toe tracht hij uit te breken naar het gangpad. Hij is jong, barst van de energie en ja, hij groeit dus neen, hij passeert niet zomaar meer onopgemerkt. Had mijn collega Lagun gisteren in actie gezien, hij had allicht een crise gekregen. Nuja, in het Noord-station laat onze collega ons zonder omkijken achter en kan ik op mijn gemak een deftige wandeling aan de voet naar het werk maken. We doen er overigens niet zo lang over want ondanks Laguns opwinding, stapt hij wel voor 't grootste deel netjes mee aan mijn voet. Dat die 30 duiven op het pleintje voor het station hem wat te veel verleiding worden, kan ik hem nog wel vergeven. ;-)

Rond negenen komt de installateur van onze tool trados toe. Ik moet even met hem het serverlokaal induiken en daar neem ik liever geen viervoertertje mee dat met 1 knabbeltje het hele BIPT zou kunnen platleggen... Ik laat Lagun achter bij mijn collega's in het bureau. "Even" duurt helaas wel 45 min. Ik vrees al het ergste.

Maar mijn collega's stellen me al gauw gerust wanneer ik terug in het bureau kom. Lagun was wel wat onrustig toen ik vertrok maar is dan al gauw in zijn bench gekropen. Nu ik terug ben, wil hij wel duidelijk een uitleg van me. Hoe durf ik hem zomaar zonder uitleg aan zijn lot overlaten?! Hij eist me even op. (Wat ik uiteraard niet zo erg vind ;-)) maar ik houd het toch maar bij een klein knuffelmoment.)

De rest van de dag komt de tradosman bij ons in het bureau werken en het wordt een drukte van jewelste. Niet alleen zijn de vier vertalers allemaal aanwezig en hebben we er een externe persoon bij, IT komt ook om de haverklap binnenvallen en dan zijn er uiteraard nog Lagun's groupies. Ik zie de kleine man met elke deurwaai steeds meer opgewonden worden. Hij staat echt fel.

Ik beslis om hem vandaag toch telkens aan de leiband mee te nemen naar de tuin en de keuken want er vindt een grote conferentie plaats in de vergaderzalen en er komt belangrijk volk opdagen. Ambassadeurs omringd door bodyguards... misschien niet het ideale moment om een losgeslagen hondje te moeten achterna zitten in een mooi aangeklede zaal, vol met lekkers...

De hele voormiddag kan ik eigenlijk de meute wel vermijden met Lagun maar 's middags wanneer we uit het tuintje komen, zie ik toch een tiental ambassadeurs samentroepen op ons pad naar het bureau terug. Ademen Veerle. Leibandje aan, snoepjes in de aanslag, aandacht vragen en doorstappen maar! En Lagun doet het voorbeeldig! Hij laveert mooi aan de voet – mijn voet! - door de menigte. We laten een spoor van goedkeurende blikken achter. OEF!

Tradosman maakt me er tegen de middag op attent dat hij geen eten mee heeft. Nu heb ik geen zin in een kregelige IT'er die met een lege maag ons belangrijkste systeem moet upgraden en herconfigureren dus zodra Lagun zijn korreltjes binnen heeft, neem ik hem mee op broodjesjacht.

Lagun wandelt braaf mee naar Panos ondanks dat hij toch minder aandacht krijgt van mij tijdens de wandeling. Tradosman is immers een Duitser en mijn Duits is even ver te zoeken als zijn Engels – ik moet wat bij de les blijven om te begrijpen wat hij zegt. In de wachtrij bij Panos kan ik me weer wat op mijn viervoetige gezelschap concentreren. Ik vraag Lagun een zit en ik krijg die ook de hele tijd dat we er zijn, zijn oogjes in de mijne geboord. Hij heeft gewoonweg zero aandacht voor al dat lekkers dat daar voor zijn neusje ligt te blinken. Wauw!

's Middags komt onze overbuurbrouw Ingeborg langs, ongetwijfeld Lagun's grootste fan bij het BIPT. Lagun ligt midden in ons lokaal te soezen en wanneer hij de deur hoort open gaan aan mijn kant, kijkt hij even op. Normaal is dat het moment waarop hij dan slaapdronken maar enthousiast met zijn poep heen en weer schuddend op de bezoeker afstapt maar niet vandaag. Zonder dat ik iets zeg, komt hij eerst even tot bij mij, kijkt me aan en gaat dan pas tot bij Ingeborg. Heeft ie nu net toestemming gevraagd? Zelfs wanneer hij zijn professionele belly rub krijgt van Ingeborg, blijft hij me aankijken. Supertjes.

We komen pas om half zeven thuis, onze avondles begint nu in Asse. Ik geef Lagun snel te eten en gooi hem terug in de auto. Hier had hij duidelijk niet op gerekend. Wanneer we in Asse toekomen, is de kleine man volledig onhandelbaar. Ik denk dat hij ook geen blijf weet met zichzelf. Ik laat hem een plasje doen en pak hem op om naar de les te gaan. Flink wandelen zal er niet in zitten. We zijn helemaal in tune met elkaar, allebei gejaagd dus. ;)

In het leslokaal is het niet Larka die op ons wacht maar 1-jarige Guapa, het curly coatje dat door mijn klasgenoot Johan wordt opgeleid tot hulphond. Het is een pittige dame en de combinatie met een opgedraaide Lagun is op zijn zachtst gezegd oorverdovend. Vlak voordat ze het hele klaslokaal verbouwen, beslissen Johan en ik om elk onze vertrouweling even aan de leiband bij ons te houden. Het resulteert in een waterval van protestkreetjes van Lagun. We proberen het nog af en toe maar Guapa is te veel voor de kleine man. Hij moet het onderspit delven en nu het nog gewoon een gekrenkt puberego is en geen trauma, neem ik Lagun mee naar buiten. Ons slungeltje zat blijkbaar met een groot ei en legt meteen een hoopje om "u" tegen te zeggen. Wanneer we terug in het leslokaal komen, krijgen we een heel ander verhaal. De druk is duidelijk van het vat en we krijgen af en toe zelfs een mooi samenspel maar Guapa laat toch niet na om Lagun er nog af en toe aan te herinneren dat zij baas is, ook over zijn speelgoed. ;-)

Dag 83 – woensdag 20 maart

Dag 2 in Brussel. Ik heb een vodge hond mee vandaag. Joachim de installateur vraagt me na enkele uur of ik Lagun gedrogeerd heb en of hij nog wel leeft. En dan krijgen we bewijs dat Lagun nog leeft – of beter: moest ik zijn borstkastje niet op en neer zien gaan bij het ademen, ik zou denken dat het bewijs is van zijn ontbinding. Wat een scheetjes laat ons schatje vandaag! Biologische oorlogsvoering... Joachim die recht boven de bron zit houdt het bijna niet meer. Met een verontschuldigend glimlachje leg ik het hem uit “change of diet since Sunday”. “Ow... did it have to be this week?!”, kreunt Joachim ;-)

In de namiddag is de installatie en configuratie gebeurd en krijgen we een kleine admin-opleiding in een ander lokaal. Het is echter een klein lokaaltje en met de deur dicht om te voorkomen dat Lagun het op een lopen zet, wordt het al gauw een sauna. Iedereen, inclusief Lagun, krijgt het ervan op zijn heupen. Na een kleine pauze besluit ik de kleine man even in zijn vertrouwde bureau alleen te laten om het einde van de opleiding op mijn gemak te gaan volgen. Maar echt op mijn gemak zit ik toch niet. Wat als er een andere collega binnenkomt en Lagun alleen aantreft in 't bureau, wat als Lagun zijn kans schoon ziet met de kabels, wat als... 40 minuten later zit de les erop en spurt ik terug naar het bureau. Ik zie Lagun nergens! Mijn ergste vrees komt uit: hij is ontvoerd! Mijn hart slaat een paar tellen over en ik word wat slap in mijn benen ... wanneer ik plots wat gestommel hoor vanuit zijn bench. Een slaapdronken dotje komt mijn richting uit gewaggeld. Zucht! Ik versmacht hem in een knuffel.

Het wordt wederom een heel lange dag op kantoor en Lagun slaapt nagenoeg de hele tijd. Ook in de trein geeft hij zijn fans een duidelijke "vanavond niet schatjes" en wanneer we om kwart voor zeven thuis komen, bestaat zijn laatste wapenfeit in het legen van zijn bakje korrels.

Dag 84 – donderdag 21 maart

Dag 3. Het begint toch wat te pieken. Korte nachten en lange werkdagen. Ook Lagun voelt er weinig voor om nog eens naar Brussel te gaan. En vandaag wordt nog minder leuk voor hem want vandaag moet ik een hele dag bij de les blijven tijdens een gebruikersopleiding.

Ik ben hondsmoe en loop wat vertraging op in mijn ochtendritueel. Nog een geluk dat mijn hoofd vastzit of ik zou 't ook nog ergens vergeten. Mijn getreuzel zorgt er wel voor dat ik niet voldoende tijd heb om

het nog steeds pijnlijke ritueel van het jasje-aandoen wat aangenamer te maken voor onze viervoeter. Lagun ziet me zijn fluoofrakje nemen en kruipt weg in een hoekje. Ik doe het niet graag maar vandaag stap ik gewoon op hem af en trek het hem zonder veel pardon aan. Hij laat het gebeuren maar zijn verkrampte lijfje vertelt me wel dat ik dit niet al te vaak zal moeten doen. Sorry lieverd.

De wandeling van het station naar het kantoor verloopt steeds beter. Of is Lagun gewoon te moe om achter de duiven aan te zitten vandaag? Ik weet het niet maar ben er wel dankbaar voor.

Vandaag zijn de conferenties in de vergaderzalen gedaan en neem ik Lagun weer zonder leiband mee naar de keuken. Intussen stormt hij geen enkel bureau zomaar meer binnen zonder mijn toestemming. Mooi zo. Maar wanneer we de hal voor de keuken in komen, moet ik verschrikt constateren dat ik me schromelijk vergist heb: er zijn wél nog conferenties vandaag! En de eerste ambassadeurs troepen al samen rond de koffie in hun nette - haarloze - pakken. Lagun ziet er de lol wel van in en gaat heel enthousiast dag zeggen... slik. De eerste dame die hij begroet vindt het (helaas bijna) wel best en bukt zich om hem zijn kusje te laten geven. Mmmmm... oorbellen... mooi opgestoken haar... een bungelende badge... zoveel leuke dingen om los te trekken. De toeschouwers en het slachtoffer kijken gelukkig vertederd toe en ik kan Lagun zonder veel gemor wegleiden.

Onze lesgeefster van vandaag komt mooi op tijd toe en we kruipen allemaal samen in hetzelfde benepen kantoortje van gisteren. Ik installeer een mooi hoekje voor Lagun met zijn dekentje, speeltjes, kauwtjes en drinken en hij maakt er dankbaar gebruik van. Ik concentreer me op de installatie van alle laptops en de voorbereiding van de presentatie. Enkele minuten later, wanneer we kunnen beginnen met de les, merk ik dat Lagun niet meer op zijn dekentje ligt en dat het wel heel stil is verder... nooit een goed teken. En neen hoor: Lagun ligt onder de tafels op de kabels te knabbelen! Neen toch! Deze keer kom ik grandioos te laat. De kleine deugniet bezorgt zichzelf net geen nieuw kapsel maar twee kabels zijn terminaal.

Ik tracht het kleine meneertje weg te lokken van de kabels en bij mij aan de andere kant van de tafels te houden maar na enkele minuten moet ik er de leiband bij halen want Lagun is erop gebrand om zijn werk af te maken en de andere kabels ook te strippen. Ik leg hem met de leiband vast aan mijn stoel en even krijgen we een protestzang maar die duurt niet lang. Hij valt al gauw in een diepe, lange beauty sleep.

De rest van de dag worden we maar twee keer kortstondig meer vereerd met zijn bewustzijn. Mja, zo interessant was die opleiding dus. ☺ En na een derde lange vermoeiende dag in Brussel druipe we terug af naar huis.

In het station van Landegem wordt Lagun gespot door een tweejarig meisje dat tussen haar mama en papa meestapt, zo te zien voor de eerste keer op haar eigen voetjes ;-). Lagun beantwoordt haar gekir met evenveel enthousiasme en de mama en papa voelen er duidelijk wel wat voor om de twee "kindjes" te laten ontmoeten. Lagun kent natuurlijk zijn "easy" nog niet en de kleine meid is al gauw overdonderd door de vele likjes van onze slungelige tiener. De traantjes vloeien maar Lagun lost het wel op. Die traantjes kan ik wel wegkussen zie je hem denken - maar iets minder enthousiasme mag wel schat. Ik

vraag een assis van Lagun en krijg die ook meteen en beide jongelingen kalmeren. Lagun krijgt nog enkele aaitjes en even later gaan we elk onze eigen weg weer verder.

's Avonds komen Elke en haar dikke buik op bezoek maar veel meer dan een kortstondige nieuwsgierige neus krijgt ze niet te zien van Lagun deze avond.

Dag 85 – vrijdag 22 maart

Vandaag werken we gelukkig opnieuw thuis. 't Waren best een vermoeiende drie dagen in Brussel, zowel voor de kleine man als zijn begeleidster.

Veel respijt krijgt zijn vrouwke helaas nog niet want vandaag testen we ook het nieuwe systeem van thuis uit en zoals met elk nieuw systeem lopen er uiteraard zaken verkeerd. En tot overmaat van ramp krijgen onze twee Waalse collega's nog eens een vlammende ruzie waardoor er weer een achterstand wordt opgelopen in het werk. Tjongejonge. Geef me maar een woefke any day of the week. Je ziet dan misschien niet dat je elke dag stofzuigt en je hebt hondenhaar zitten tot in je lingerie maar je weet tenminste wat je eraan hebt en zolang je ze goed behandelt, behandelen zij je ook goed, zelfs beter dan je verdient meestal. Mensen...

Over de middag kan ik even ontsnappen aan het hele gedoe om te gaan trainen met Lagun en Christel in Deinze. Lagun heeft bijna de hele voormiddag buiten gespeeld met Darko en Yana dus die is goed moe. "Helaas" krijgt hij door omleidingen een uur de tijd om uit te rusten in de auto. Wanneer Christel en ik elkaar dan uiteindelijk vinden, rest ons maar een half uur meer om te trainen maar het wordt een half uur well spent! Lagun doet het uitstekend en Christel toont me enkele nieuwe zaken om aan te leren: leren achter me te lopen voor smalle doorgangen, blijven, "tug" om ergens aan te trekken, en we mogen beginnen met de "speak" = blaffen op commando. (Ik kijk meer uit naar die "silence" eerlijk gezegd maar stapje voor stapje hé :-)).

Het was alleszins het lange wachten waard wanneer ik Christel hoor zeggen "oef, ik ben blij dat hij dat doet" (hij was me even geen aandacht aan het geven in de Blokker om aan dozen te snuffelen).?! "Ja, ik begon al jaloers te worden en te denken dat je de perfecte hond had". Hihi. Die heb ik ook Christel! ☺

's Namiddags krijg ik mijn artikel voor de newsletter doorgemailed van de dienst Communicatie: Lagun@work, van puppy tot buddy. Ze hebben leuke dingen gedaan met enkele fotootjes van de ster als puppy en plots raakt een droef besef me tot in het diepste van mijn hart: hij is inderdaad verantwoordelijk voor het algemene welzijn op het werk zoals zijn who's who pagina zegt, en in het bijzonder dat van mij. Wat zal er van mij worden nadat ik hem heb afgegeven?

Niet te lang bij blijven stilstaan... Tijd om te genieten eerst.

Dag 86 – zaterdag 23 maart

Gisteravond was een kort, lui avondje na een drukke week maar vandaag vliegen we er opnieuw in. We laden de drie buddy's al vroeg in de auto en zetten aan naar Boekhoute city om een paar bonnen van de Mediamarkt te gaan oppikken en de tablet voor mijn pa zijn pensioen en verjaardag te gaan kopen.

Bij mijn ouders thuis is het een drukste van jewelste. De twee nichtjes zijn aanwezig en in vorm en we hebben onze handen vol om de vijf viervoeters kalm te houden en weg van moeders ziekenhuisbed. Ze is donderdag geopereerd aan enkel en pols en elke stamp tegen het bed voelt ze als een mes door haar botten. Geen gemakkelijke opdracht met Lagun en Belle die duidelijk nog steeds een grote liefde koesteren voor elkaar maar we blijven dan ook niet lang. We laten de viervoeters nog eens goed crossen op het grote besneeuwde weiland (jaja, we hebben recht op een echt lenteweertje) en zetten dan onze weg voort naar de Mediamarkt en Colruyt. De hele tijd blijven de drie viervoeters in de auto liggen slapen. Lagun heeft het precies hard nodig. We lopen een beetje achter op schema en moeten helaas de Canisha-training in de Makro missen. We eten snel een paar bokes en vertrekken dan samen met Lagun naar de allerlaatste handbalwedstrijd van Koen na een sportieve carrière van 25 jaar.

Er komt veel volk kijken naar de wedstrijd, van enkele maanden oud tot gepensioneerden en allemaal staan ze te popelen om Lagun nog eens te zien - en die laat het zich meer dan welgevallen. De hele namiddag en avond wordt hij aangetrokken en op sleeptouw meegenomen naar buiten om er te gaan spelen met de kindjes in het speeltuintje.

Tijdens de match zelf neem ik de kleine man mee op de tribune. Ik krijg er meermaals een hartstilstand: Lagun volgt de match wel heel geconcentreerd en zou duidelijk niet liever doen dan te gaan meespelen met die bal. Alleen bevindt die bal zich op een veld vijf meter onder ons en past onze kleine man nog tussen de balustrade! Ik houd hem aangeliijnd en dicht bij me om die doemscenario's in mijn hoofd de kop in te drukken.

Wanneer de twee ploegen elkaar begroeten en hij plots Koen herkent op het veld, zet hij het even op een blaffen. Hé baasje, hier ben ik!!!! De hele sporthal ligt in een deuk. Ik maak er gebruik van om een paar keer "speak" te zeggen. Maar dat heeft duidelijk nog niet het gewenste effect, Lagun kijkt me telkens aan met een scheef kopje en zwijgt. ;-)

Het is echt goddelijk om hem zo te zien kijken naar de wedstrijd. Nu is hij eens de supporter. :-)

Het wordt weliswaar een lange avond en de nodige (en niet zo nodige) drank vloeit rijkelijk voor de ancients die zopas hun laatste wedstrijd hebben gespeeld. Wanneer ze Lagun trucjes willen laten doen en wat te opdringerig worden naar mijn goesting, neem ik mijn ventje in bescherming op mijn schoot en dat ventje installeert er zich dankbaar en slaapt in.

Het vonnis is wederom unaniem: Lagun is een superhond.

Een hele dag lopen van hot naar her, in en uit de wagen, vestje aan, vestje uit, bestookt door krijsende baby's, grijpprage kinderhandjes, brallende supporters en dronken spelers en hij doorstaat alles met zijn intussen vertrouwde coole, kalme zelve.

Dag 87 – zondag 24 maart

Wanneer ik om tien uur beneden kom, ligt Lagun nog steeds te ronken in zijn bench. Wat een week heeft hij er toch op zitten.

Deze voormiddag hebben we geen training met de hondenschool. Iedereen gaat samen een wandeling maken van twee uur en dat vind ik nog net wat te veel van het goede voor ons.

We maken er allemaal dankbaar gebruik van om een lazy Sunday morning te houden.

We zijn nu een week verder in het korrel-yoghurt-regime en Lagun straalt. Zijn vachtje blinkt, zijn oogjes stralen en zijn achterhand krijgt wat vlees.

Wat me nu wel opvalt de laatste dagen is dat onze tienerslungel gigantisch buiten proportie geraakt. Zijn snuit heeft een groeispuurt gekregen en zijn lijfje loopt precies wat achter op zijn lange stevige poten.

Ik ben curieus en ga ons even wegen. Iets minder dan 14 kilo?! Vreemd, ik dacht dat hij twee weken geleden al 14 kilo woog maar dat herinner ik me allicht verkeerd dan. Of ik moet mijn weegschaal eens vervangen (heimelijk hoop ik toch dat die niet minder aanduidt dan de werkelijkheid ;)).

Dag 88 – maandag 25 maart

Iedereen slaapt goed ondanks dat we geen vin verroerd hebben gisteren. Gedaan met op onze lauweren te rusten echter, time for action!

Vandaag trekken we opnieuw naar Brussel en Lagun is in vorm. Ik zeul mijn laptopje tevergeefs mee naar Brussel want werken in de trein... haha vrouwke wat had je nu gedacht?! Lagun is wakker en Lagun wil aandacht! Geen probleem jongen, je krijgt aandacht maar dan wel in de vorm van oefeningskes! Down, assis, stay, pas toucher, ... we houden ons een half uurtje zoet tot grote fascinatie van onze medereizigers blijktbaar. Alleen weet ik me tegenwoordig niet zo een raad met zijn drang om midden in het gangpad te gaan liggen. Mooi aan de voet waar hij nochtans ook veel plaats heeft, dat zit er de laatste treinritten niet meer in en zelfs met lokken lukt het niet. Nochtans ligt hij ook vaak onder een zitje in de trein maar wanneer we vier zitjes voor ons alleen hebben, gaat ie blijktbaar liever in de "open ruimte" zitten.

Op de terugweg naar huis beslis ik dat anders aan te pakken en ga ik zelf aan het gangpad zitten waarbij ik zijn pad naar de "vrijheid" blokkeer met mijn benen. Het wordt een moeizaam proces maar we komen er wel. De kleine man is niet zo klein meer als hij zelf lijkt te denken en geraakt met zijn slungelige lijfje niet door de paar openingen die hij ziet. De laatste tien minuten van de treinrit legt hij zich er eindelijk bij neer. Zuchtje.

Vanmiddag hebben we min of meer datzelfde probleem gehad. Hij mocht mee gaan lunchen in een Italiaanse resto vlak bij het Noord-station. Ik weet dat het er doorgaans razend druk is maar het is op een perfecte wandelafstand voor ons en ook makkelijk bereikbaar voor mijn ex-collega die ons komt vergezellen. De wandeling erheen gaat beregoed. Beregoed ook maar vooral beregoed. (Mijn vingertopjes denken daar anders over want ondanks dat het eind maart is, zouden handschoenen nog steeds niet misstaan. Pure mishandeling.).

In het restaurant is het naar goede gewoonte inderdaad razend druk maar we krijgen nog een tafeltje voor twee aan een uiteinde van een lange rij tafeltjes voor twee die allemaal bezet zijn. We zitten

redelijk dicht bij de deur dus veel afleiding. Ik leg me er al bij neer dat het koude pizza wordt voor mij. Maar dat valt uiteindelijk ook wel mee. Het eerste half uur verloopt uitstekend en ik geniet van een aperitief, de eerste stukken pizza en een leuk gesprek. Wim kan zijn ogen niet van Lagun afhouden. Jaja jongen, je hebt er weer een fan bij. Een echte kattenman dan nog. :-)

Wanneer Laguns knabbeltje op is, beslist hij dat het ook weer tijd is om ruimere horizonten te gaan opzoeken. Hij beseft precies plots dat hij onder een tafel ligt en dat hij al die tijd gewoon in de brede inkom van het restaurant had kunnen liggen! Dessert of thee zit er niet echt in maar we zijn dan ook al meer dan een uur in het restaurant, het is welletjes geweest. We betalen en keren terug naar onze plicht. Ik houd Wim maar in de gaten want die zou het echt op de loop willen zetten met mijn golden eyes. ;-)